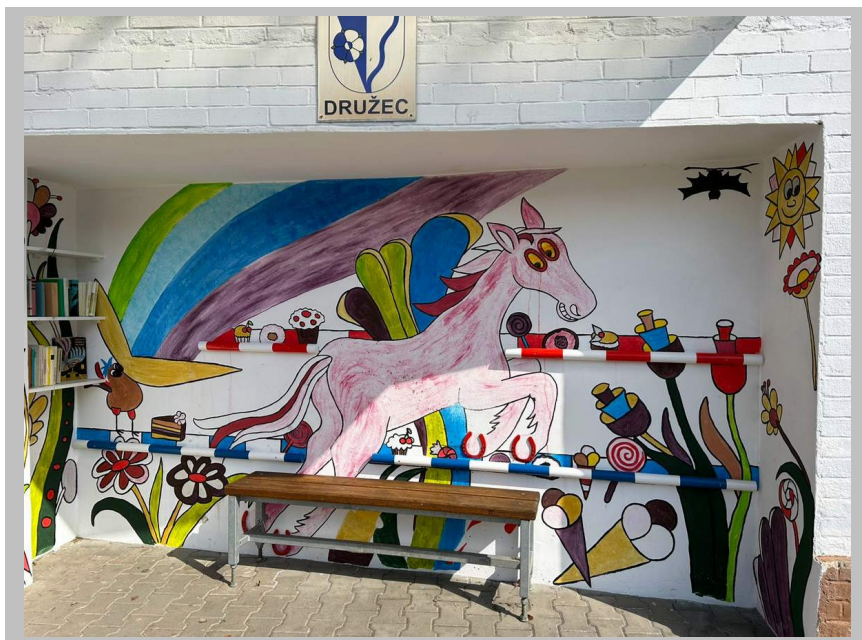

Otevírání cest 2026

aneb

... pohoda nemající obdoby...

Otevírání cest

22.3.

Vítám vás.

Máme tu další sezónu. Píše se rok 2026. Pokud máte aspoň základní představu o tomto seskupení víte, že jde o rok jubilejní. Za rok založení je uznáván rok 1986 našeho letopočtu, měsíc květen, den devátého. Ten den se tehdy slavil Den osvobození Rudou armádou od fašistického Německa. Dneska se slaví osmý květen. Inu každé státní zřízení to vidí jinak. Tenkrát se slavilo tak, že ve školách se sice neučilo, ale muselo se tam být. Vybrání jedinci z řad Pionýrské organizace SSM se navlékli do slavnostních úborů – světle modré košile, tmavomodrých kalhot, nebo sukní, uvázali si červené šátky kolem krku, byli slavnostně odváděni k pomníčkům padlých, kde stáli vždy po hodině čestnou stráž. V té době se mě, ani mých spolužáků tato čest netýkala, neboť jsme se nacházeli na nástavbě SPŠ strojnické a bylo nám všem kolem dvaceti a tudíž jsme na podobné atrakce byli moc staří. Nicméně i nás drželi ve škole, ve třídách s námi byli i pedagogové, ale nedělalo se vůbec nic.

A tak se stalo, že se sesedly hloučky kamarádičků k sobě a všichni se dobře bavili. A v jednom z takových hloučků jsem se ocitl já, někteří další aktéři a hlavně pan Jan Čerovský. A tento Honza seděl vedle mě, naklonil se ke mně a povídá:

„Hele, d'áble, pojed' se projet na kole.“ A tím to všechno začalo. Nebudu se tady opakovat s tím, jak jsme žádná kola neměli, kde, jak a za jakých okolností jsme je získali, že se na tuto počest vždy jmenuje výprava nejbližší k tomuto datumu Narozeniny, jaký mívají tyto výpravy průběh a podobně. Toto je jen připomínka začátku.

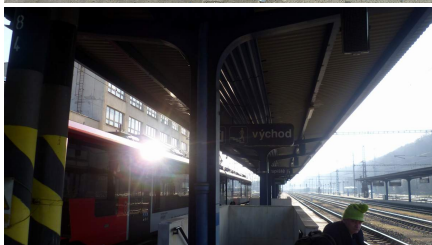
Na Narozeniny je brzy. Každá sezóna začíná Otevíráním cest. I tato. A z toho, že vznikla tahle zpráva je jasné, že výprava pod tímto jménem dokonce i proběhla.

Začneme tím, že se termín o den posunul kvůli počasí. Dobře jsme udělali, protože bylo hezky, svítilo slunce a bylo krásné brzké jaro.

Sraz byl tentokrát na Masarykově nádraží

a cíl přesunu vlakem byl v Kralupech n.V. Nástup do vlaku proběhl bez potíží, i jízdenky jsme měli správné, celou cestu jsme seděli, prostě pohodička. Ani výstup nepřinesl nic zvláštního. Snad jen to, že byl Standa nějak tak přesvědčen, že v Kralupech vlak končí. Až venku se dočetl, že pokračuje do Ústí n. L. Nastrojili jsme kola a vydali se na začátek trasy.

Technická data:

Místo (název)	Maximální rychlost (km/h)	Celková kilometráž (km)	Denní kilometráž (km)	Denní průměrná rychlost (km/h)	Teplota vzduchu °C
Praha	0	0	0	0	11

Nejdříve to bylo po schodech dolů do podchodu. To problém nebyl. Prostě jsme to pomalu sdrncali. Potíž byla se dostat zase nahoru. Přestože jedeme nalehko, jen na jeden den, manipulace s našimi koly není úplně jednoduchá.

Konečně před halou a už pojedeme. První část, vyvedení z města, není problém. Známe to tu a pamatujeme si to. Horší to bylo kus dál. Mám totiž potíže s navigací v telefonu. Mapy.com mi oznámily, že na základě mojí historie v jejich aplikaci používám tuto ke komerčním účelům. Teprve když jsem se poradil s umělohmotnou inteligencí, zjistil jsem, že mi aplikaci dálkově omezili. Teď přijímá jen tři družice, což je pro dobrou navigaci málo. Stačí vyšší barák a už to jednu nevidí a aplikace začne ukazovat, že jsem třeba v Miláně. Omezili mi přístup k nastavení aplikace, takže nemůžu vypnout následné korektury trasy. To je taková ta pakárna, že vy si krásně u počítače naplánujete trasu jako ze zlata, nasekáte si tam průjezdní body a vůbec ji uděláte jako pro blba, ale po cestě se aplikace rozhodne, že část trasy změní, protože podle ní to bude kratší, nebo rychlejší, nebo jinak výhodnější. Třeba že nepojedete po silnici, ale vtáhne vás do kopcovitého lesa, aby se z něj naprosto nesmyslně po příšerné cestě vrátila k vám zadanému průjezdnímu bodu. Také nejde vypnout návrat k průjezdnímu bodu. To je zase ten případ, že se vy rozhodnete trasu změnit, důsledkem čehož minete průjezdní bod. Aplikace takto zablokovaná trvá na tom, že se průjezdní body bez pardónu projedou všechny a vrací vás k tomu bodu, dokud jej neprojedete. Cesta ven je jen jediná. Nainstalovat si verzi Prémium plus pro podnikatele v cestovním ruchu. Paušální cena je 1000,- Kč za měsíc. Ano, také

jsem Čech a hledal jsem jak to obejít. A tady musím říct, že to mají ošéfované znamenitě. Mají vaši mailovku, vaše telefonní číslo, vaše celé jméno, IP adresy a IMA všech zařízení, která jste kdy do sítě připojili. Takže nový telefon vám nepomůže, přihlášení se kamkoliv vám nepomůže, prostě normálními zbraněmi je to nedobytné. Možná to nějak jde, ale na to bych nejspíš potřeboval vysokou ajťáckou, a tu nemám.

Vraťme se na trasu. Stalo se přesně, co jsem popisoval. Před námi bylo jakési nepřehledno a tak jsem automaticky zapnul displej telefonu a podíval se. Jenomže tam se odehrálo v rychlém sledu cosi, a výsledek byl, že mi to ukazovalo, že jsme o půl kilometru jinde a že se máme vrátit na nádraží. Ukázal jsem to Standovi s tím, že když to půjde takhle dál, požádám ho o převzetí navigace.

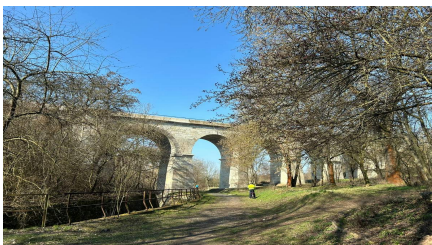
I další cestu jsem spíš lovil z paměti, než z navigace. Ale přišel jsem na takovou maličkost. Když nechám displej zhasnutý, hlasově mě navádí správně.

Je krásný slunečný den, jede se velmi pěkně.

Pravda, o teple jsem slyšel, že vypadá malinko jinak. Pohybujeme se po silnicích i lesních cestách a samozřejmě, protože jsme v Čechách, také po schodech. Pochopitelně nahoru. Tyhle mají aspoň nájezdy, na rozdíl od těch na nádraží. Avšak i nad nimi se jede velmi dobře.

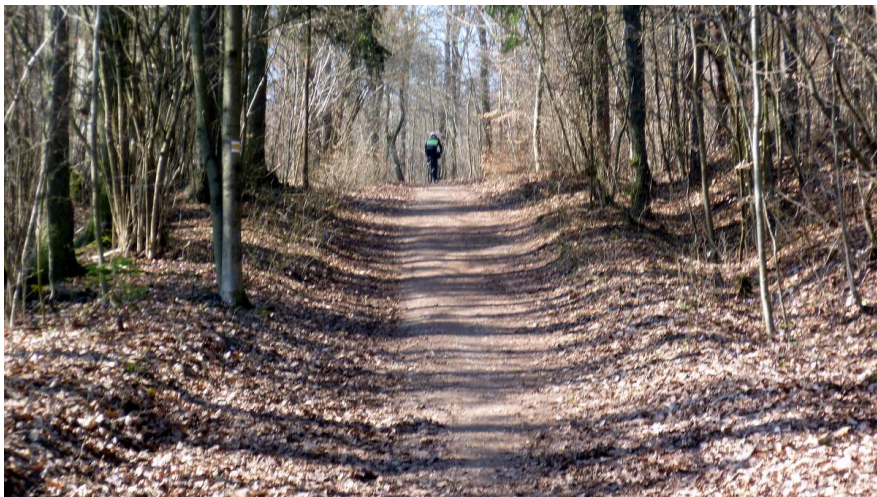

Víte, co je potíž pro zprávu z výpravy, která je naprosto klidná a pohodová? Není o čem psát. Tak snad jen, že jsme se zastavili na svačinku u rybníčka v obci Olovnice u stolečků na místním pařbovišti, kde jsme se kromě zobání Lenčiny vlastnoručně pečené bublaniny, vystavili slunci. Samozřejmě. Pravdu mají ti, co si říkají, že se nám z takové pohody určitě nechtělo. Ale přemohli jsme Lenoru a pokračovali v jízdě. A zase to bylo, no, skvostné. Překvapila mě Lenka, že si kusy trasy pamatovala. Téměř totéž jsme jeli na sklonku Covidové epidemie, když už byla povolena okénka v hospodách a mohlo se aspoň pivo.

Trasa mimo jiné vedla přes Vinařickou Horku, kolem dolu Mayrau. Lenka to vzala jako vsunutou atrakci a chtěla tam.

Já už jsem tam byl, i Standa se v tomto smyslu vyjadřoval, a nakonec měli i zavřeno. Pokračovali jsme přes Smečno a jeho ohromný lesopark Džbán. Aha, a konečně nějaká událost. Jedeme lesní cestou do táhlého, ne moc prudkého kopce.

Nic mimořádného, tedy až do chvíle, když jsem se rozhodl podřadit. Ve stejném okamžiku, když jsem přitáhl grip a uvolnil záběr, aby mohl řetěz pěkně přeskočit, najel jsem předním kolem na větev skrytou pod loňským listím. Ta se vymrštila, a protože byla za roh, její tenší zadní část mi přenádherně vletěla do přehazovačky. Veliká nádhra. Vzadu dole to dřevěně zapraštělo a stál jsem na místě. No, a jak to tak bývá, nedalo se s tím vůbec nic dělat. Přišel rychlý a nekoordinovaný žuch! Ještě jsem stačil trochu nastavit rameno, ale to bylo všechno. Vyhrabošil jsem se z pod kola a vypadalo to, že vše proběhlo bez škod a zranění. Do okamžiku, než jsem Mašinku zase připravil k jízdě a chtěl nasadnout. Coi bouřlivého mi proběhlo v horní části pravého stehna kousek pod kyčlí. Ano, přesně tam, co je to křížení šlach a svalových úponů. Ač je toto místo na těle nekryté, neznám nikoho, kdo se do něj praštil jako já. Dokonce dvakrát. Jednou to bylo na Expedici, kdy to hrozilo transportem do německé nemocnice, a podruhé teď. Fakt. Úplně přesně to samé místo. Jen rána byla menší. A také následky. Po chvilce snažení jsem nasedl a rychlostí čtyři kilometry v hodině upaloval za ostatními. Moc rád jsem viděl, že na mě čekají.

Pak jsme pokračovali krásným lesním klidem za rachotu datlíků zobáků o stromy, až jsme konečně najeli na zrušenou trať, takto hlavní atrakci této výpravy. Jen pro upřesnění – zrušené tratě a kolejové svršky přeměněné na cyklostezky, jsou hlavním tématem letošní sezóny. Tak teď po takové jedeme. A je to nádhra. Pořád mírně dolů po krásné hladoučkém asfaltu. Kolem je krásně a tak po nějakém tom kilometru zastavujeme u laviček na odbočce. Jednak to chce odpočinek (jedeme úplně poprvé po zimě a asi to nechceme přepálit) a také proto, že máme s sebou čtivo o této a následující trati.

Po odpočinku a vzdělání se pokračujeme. Jede se, no, už nevím jaká superlativa použít. Malá změna je v tom, že se oteplilo. Tedy čepice z pod helem pryč, svrchní vrstva bund pryč a podobně. Už aby se zase dalo jezdit v krátkém.

Po dalších nádherných kilometrech navigace řekla: Dost, už jste si užívali až, až, teď se pojedete po silnici. Neradi jsme trať opouštěli. Naštěstí i další jízda byla pohodová.

Jen by to tak nějak chtělo oběd. Před námi ubíhala dlouhá, rovná silnice malinko do kopce. A mně nějak došel dech. Vlastně ani ne tak dech, jako spíš to, že to natlučené stehno přecijen trochu bolí. Rozhodl jsem se pro pěší túru. A koukám, že Lenka také zastavuje a slejzá. Standa ne. Ten byl někde daleko vpředu. Projeli, nebo spíš prošli, jsme Družec

a pokračovali na Braškov. A cestou bylo hádejte co? No přeci otevřená a vařící hospůdka.

A v ní měli černého Kozla, nějaké ty polévky a pro mě Psíčkovou.

h

I když tady bych čekal originál, tedy svičkovou. Předešle jmenovanou bych hledal v nějakém čínském bistru.

Oběd i pauza byly výborné. A teď hajdy domů. Unhošť, Červený Hrádek, Břve, Sobín, okrajem Zličína na Plzeňskou. Celou dobu to bylo po rovině, nebo mírně z kopce. Jeli jsme svižně. Tedy do okamžiku, kdy se do čela postavila Lenka a od té doby jsme jeli pohodově. Začalo se měnit počasí. Od západu se nasouvaly mraky. Ne deštové, ale spíš vysoká oblačnost. Výsledek byl, že zalezlo slunce a trochu se ochladilo. Na nás to nemělo vliv. Jak jsme byli tak pěkně rozparádění, hrálo nás to zevnitř.

I jízda po Plzeňské byla naprosto pohodová. Celou dobu dolů a ve svém, nebo kombinovaném pruhu. A tady jsme jeli opravdu svižně. Trochu stínu mi na to vrhala bolest ze stehna, která byla o kus intenzivnější. Není to určitě nic vážného, ale otravuje to.

Krásně jsme všechno projeli a jsme na Andělu. Tady nás navigace navedla na tramvajové koleje. Naštěstí před námi jedna zastavila v zastávce a tak s dalším průjezdem, těsně za ní, není problém. Navedla nás do Lidické, kde jsme sjeli z kolejí a v poklidu dojeli na Palackého náměstí. Odbočka směrem z centra, minout zastávku tramvaje a doleva do parčíku a ke vchodu do metra. Jenom si tam Standa málem natloukl kokos, protože se tam nějak nepohodl s rantlem, který odděluje koleje od odbočovacího pruhu. Docela jsem se o něj bál.

Rozloučili jsme se s Lenkou a pokračovali zadem na Albertov. Jenom to potřebovalo projet Vnislavovu a uprostřed na semaforech to šoupnout doleva na stezku. V půlce manévru slyším Standu, jak na mě volá, že jede dál rovně. Nemohl jsem zastavit, tak jsem aspoň mávnul a zkusil zavolat ČAU. Nevím, jestli mě slyšel. Po dokončení manévru už jsem ho neviděl.

A co dál? Vlastně nic. Domů jsem to měl kousek, celé po rovině a velký kus po stezce. Jo, to až když jsem po dojezdu ukládal Mašinku do jejího nádraží, málem jsem nedal schody. To už mě to stehno bolelo opravdu hodně. A to je úplně všechno. Tak se mějte a příště pojed'te s námi.

Dig.

Technická data:

Místo (název)	Maximální rychlost (km/h)	Celková kilometráž (km)	Denní kilometráž (km)	Denní průměrná rychlost (km/h)	Teplota vzduchu °C
Praha	47	75	75	13	17

Celková technická data:

Účast
Oficiálně přiznaná
kilometráž

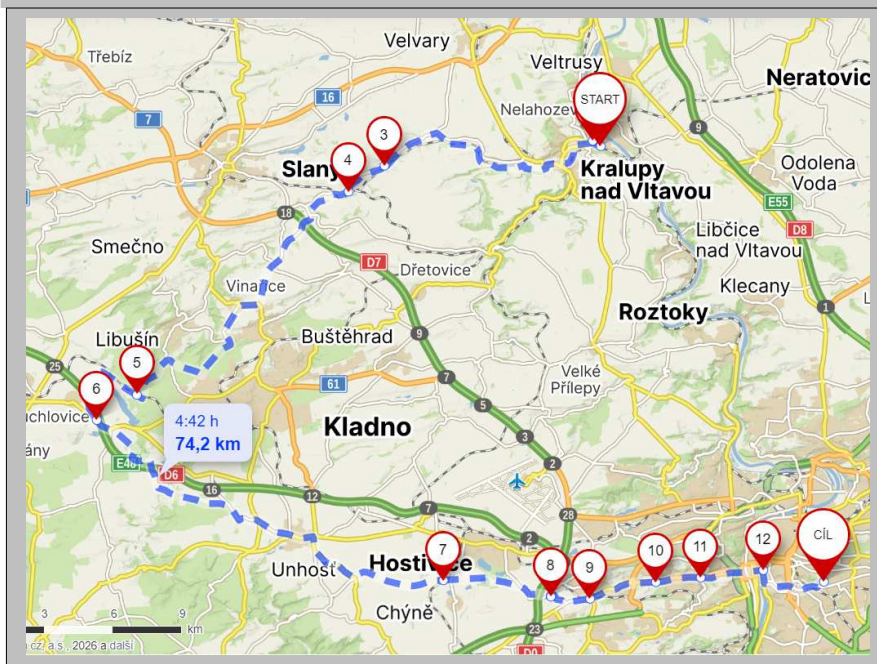
tři otevírači...: Dig, Lenka, Standa

75 km

Příště

Valeriina

Trasa výpravy

Osoby, jejich zkratky a písmo:

*Lenka (Leĸ), Irena (Irc), Dig (Dig) **Standa (Sar)**, Jirka (Jis).*

Jiné (doprovodný text, nebo text převzatý z jiných materiálů)

Epilog:

Takhle skvělá výprava se povede jen párkrát do roka. Jsem rád, že jsem si ji užil. I trasu a zajímavosti na ní, i nádherné počasí, a co víc, přítomnost těch dvou... Bez nich bych nikam nejel.

Za mě – jen houšť a větší kapky.

Dig.

Musím potvrdit Digova slova - tato výprava byla parádní. Lituji jen uzavřeného dolu Mayrau - mohlo to být zajímavé a i poučné. Jen se mě nebíbil dojezd. Praha není přívětivá a nakloněná lidem na kolech a na rozdíl od Varšavy na mnohých místech chybí cyklostezky a tyto jsou pouze namalovány na běžné silnici... Dokážete si v dnešním provozu jistě představit, co to pro kolaře znamená... Vyšlo nám i počasí, i když po obědě začal foukat studený vítr. Co ale chcete uprostřed března? Suma sumárum - nádherný den na kolech a už se těším na pokračování.

Leť.

Opět opakuji, Česko je nádherná země a jsem rád, že tu bydlím. Výprava byla povedená, vše klaplo, i ta cesta Prahou, a tedy i po Plzeňské, byla v pohodě. Těším se na další akce.

Sar.

© Hell's Tour_{club} 2026
Dig & Lek & Sar
Neprodejné
e-mail: hells2010@seznam.cz